

# Den skjulte historie om vers fyrre – tallet otte

## *Bjerget*

Jeff Pippenger

2026-04-05

Forklarelsens bjerg for Peter fandt sted mellem Panium og korset, og på en anden linje befinder Peter sig mellem Kristi dåb ved begyndelsen af Hans tjeneste og lige efter det triumferende indtog ved afslutningen af Hans tjeneste. Disse tre vejmærker—dåben, bjerget og afslutningen på det triumferende indtog—markeres ved de tre gange, den himmelske Fader talte. Den tredje gang i Johannes 12 er, da grækerne søgte Jesus. Dåben er 9/11, bjerget er i Paniums historie frem til søndagsloven i vers seksten. For Peter var det Panium, derpå bjerget frem til afslutningen af det triumferende indtog, som var lige før Kristus skulle blive herliggjort anden gang.

Nu er min sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time; men derfor er jeg kommet til denne time. Fader, herliggør dit navn. Da kom der en røst fra himmelen, som sagde: Jeg har både herliggjort det og vil herliggøre det igen. Folket, som stod der og hørte det, sagde derfor, at det tordnede; andre sagde: En engel talte til ham. Jesus svarede og sagde: Denne røst kom ikke for min skyld, men for jeres skyld. Nu fældes dommen over denne verden; nu skal denne verdens fyrste kastes ud. Og jeg, når jeg bliver ophøjet fra jorden, vil drage alle til mig. Dette sagde han for at tilkendegive, hvilken død han skulle dø. Johannes 12:27–33.

Linjen, som er indrammet af Tredje Mosebog treogtyve og pinsetiden, har et begyndelsesvejmærke på tre trin efterfulgt af fem dage og et afsluttende vejmærke med de samme kendetegn. Mellem disse vejmærker repræsenterer tredive dage præsternes periode, som ender ved basunernes højtid. Basunernes højtid, Kristi himmelfart efter fyrre dages undervisning af sine disciple ansigt til ansigt efter sin opstandelse, og forsoningsdagen repræsenterer de tre trin i afslutningen af linjen i Tredje Mosebog treogtyve. Disse tre trin efterfølges af fem dage frem til både pinse og løvhyttefesten. Den tredje gang den himmelske Fader talte, var lige før grækerne, som repræsenterer dem, der kaldes ud af Babylon ved søndagsloven, søgte foretræde hos Jesus. Lige før søndagsloven identificerer Jesus ophøjelsen af banneret på korset. Jorden blev oplyst af Hans herlighed ved 9/11, og den bliver igen oplyst ved søndagsloven.

Cæsarea Filippi, som er Panium, er den tredje time, og Cæsarea Maritima er korsets niende time, når kaldet om at drage ud af Babylon lyder. Før korset, mens man befinder sig i Paniums profetiske historie, er Peter på bjerget, men stadig før afslutningen på det triumferende indtog. Panium fortsætter indtil korset i vers seksten. Peter i Panium er lige før den tretrins-historie i Tredje Mosebog treogtyves trompethøjtid, himmelfart og soning. Peter befinder sig i de tredive dage af præstens særlige undervisning.

Simon bliver til Peter ved Panium og har ét trin på bjerget før det triumferende indtog. Det triumferende indtog illustrerer lignelsen om de ti jomfruer. Kun fem går ind til brylluppet, og de fem dage mellem det trefoldige vejmærke og pinse er begyndelsen på det triumferende indtog. Det

begynder ved basunernes fest, men dette vejmærke består af en kombination af tre vejmærker. Som ét enkelt vejmærke identificerer de angrebet på Nashville med basunernes fest. Midnatsråbets budskab vil netop være blevet bekræftet, og processionen af de fem vise jomfruer indleder den proces, som fører til korsets død, begravelse og opstandelse, hvilket er søndagsloven.

Peter er i Panium, da han korrigerer forudsigelsen om Nashvilles ildkugler, og før basunhøjtiden lyder ved forudsigelsens opfyldelse. Han må af profetisk nødvendighed først gå til bjerget, for bjerget kom før det triumferende indtog. Før Abraham gik til bjerget, blev hans navn forandret, og Peters navn blev forandret i Panium, før han gik til bjerget. Bjerget er Peters prøve, før forudsigelsen om Nashvilles ildkugler opfyldes. Opfyldelsen er den tredje og afgørende prøve, hvor karakteren åbenbares enten som glæde eller skam.

Linjen fra 457 f.Kr. ender mellem Raphia og Panium; pagten i Første Mosebog kapitel sytten stemmer overens med Raphia, og pagten i Matthæus kapitel seksten stemmer overens med Panium. Fra Panium går Peter til bjerget, ligesom Abraham gik til Isaks ofring. Bjerget på Peters linje stemmer overens med bjerget på Abrahams tid.

Abrahams vejmærke bestod af tre dage. Ved det triumferende indtog blev to disciple sendt ud for at hente et æsel til at bære Kristus, og i Abrahams linje begynder hans tre dages rejse med hans udvælgelse af to tjenere og et æsel til at bære veden til Isaks offer. Peters rejse på otte eller seks dage til bjerget var tre dage for Abraham. Peter i Panium er før bjerget og før løsningen af æslet, som indleder indtoget i Jerusalem, hvilket er dér, Abrahams tre dage begyndte. Ved det triumferende indtog standsede Kristus på Oliebjerget og græd over Jerusalem og markerede således afslutningen på pagtforholdet mellem Gud og det gamle bogstavelige Israel. Peters bjerg er før det triumferende indtog; Kristi bjerg er under det triumferende indtog, og Abrahams bjerg er ved afslutningen af indtoget.

2026 er midtvejsvalget, når det sjette rige i Bibelens profeti fejrer sit herlige herredømmes to hundrede og halvtredsindstyvende år. Denne fejring som et profetisk midtpunkt svarer til Antiochos den Store i 207 f.Kr., midtpunktet mellem Rafia og Panium, som markerer afslutningen på de to hundrede og halvtreds år fra 457 f.Kr.

Når vi betragter de fire linjer, som består af kapitlerne elleve til og med kapitel toogtyve, der hidtil er blevet åbnet, (måske findes der andre eksempler), vender vi nu os til disse kapitler i Jesu liv. Kapitel elleve er Dåben, og kapitel toogtyve er Johannes' fængsling og død. Johannes står ved begyndelsen og afslutningen, og kapitel sytten, det midterste kapitel, er Nikodemus.

“Nikodemus var kommet til Herren i den tanke at indlade sig i en drøftelse med Ham, men Jesus blotlagde sandhedens grundlæggende principper. Han sagde til Nikodemus: Det er ikke så meget teoretisk kundskab, du behøver, som åndelig genfødsel. Du behøver ikke at få din nysgerrighed tilfredsstillet, men at få et nyt hjerte. Du må modtage et nyt liv ovenfra, før du kan værdsætte de himmelske ting. Indtil denne forandring finder sted og gør alting nyt, vil det ikke være dig til nogen frelsende gavn at drøfte med Mig Min myndighed eller Min mission.”

”Nikodemus havde hørt Johannes Døberens forkyndelse om omvendelse og dåb, og hvordan han pegede folket hen til én, som skulle døbe med Helligånden. Han havde selv følt, at der var mangel på åndelighed blandt jøderne, og at de i høj grad var behersket af snæversyn og verdslig ærgerrighed. Han havde håbet på en bedre tingenes tilstand ved Messias’ komme. Alligevel havde Døberens hjerteransagende budskab ikke frembragt syndserkendelse hos ham. Han var en streng farisæer og var stolt af sine gode gerninger. Han nød vid udbredt anseelse for sin velgørenhed og sin gavmildhed i understøttelsen af tempeltjenesten, og han følte sig sikker på Guds gunst. Han blev forfærdet ved tanken om et rige, der var for rent til, at han i sin nuværende tilstand kunne se det.” The Desire of Ages, 171.

Midtpunktet i Jesu liv er at finde i Nikodemus’ linje, som repræsenterer det sidste kald til adventismen i linjen om beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Han repræsenterer en klasse, som hørte Kristi forløbers budskab, men som var uvidende om deres laodikeiske tilstand.

"I samtalen med Nikodemus åbenbarede Jesus frelsesplanen og sin mission til verden. I ingen af sine efterfølgende taler forklarede han så udførligt, skridt for skridt, det værk, der måtte udføres i hjerterne hos alle dem, som ville arve Himmeriget. Allerede ved begyndelsen af sin tjeneste åbnede han sandheden for et medlem af Sanhedrinet, for det sind, der var mest modtageligt, og for en udpeget lærer for folket. Men Israels ledere tog ikke imod lyset. Nikodemus skjulte sandheden i sit hjerte, og i tre år var der kun lidt synlig frugt." The Desire of Ages, 176.

Johannes’ budskab og hans dåb af Kristus repræsenterede den første engels budskab om at frygte Gud. Johannes’ budskab var det laodikeiske budskab om retfærdiggørelse ved tro, og dette budskab blev bemyndiget ved Kristi dåb, ligesom budskabet fra Jones og Waggoner var budskabet til Laodikea i 1888. Kristi dåb og 1888 var forbilleder på ankomsten af budskabet til Laodikea ved 9/11, som ender ved midtpunktet mellem Raphia og Panium.

Nikodemus betyder „folkets sejr“, og retfærdiggørelse ved tro er beseglingsbudskabet, som ankom med Johannes’ budskab, blev bemyndiget ved dåben og blev defineret ved Nikodemus’ midnatsmøde med Kristus. Kapitel toogtyve beskriver Johannes’ død, som frembringer en erkendelse hos hans disciple af banneret, som skulle løftes op og drage alle mennesker til sig. Dåben var både 9/11 og 18. juli 2020 frem til 31. december 2023, for dåben illustrerer død (2020), begravelse (tre og en halv dag) og opstandelsen (31. december 2023). Dernæst kommer midnatsmødet, hvor folkets sejr fremstilles som at blive født på ny, fra Laodikeas blindhed til en filadelfiers tyve-tyve-syn. Derefter fremstilles Kristi gerninger som bannerets ophøjelse.

For Abraham svarer Kristi gerninger i Johannes’ linje til Isaks offer. For Peter ender linjen i Cæsarea ved havet, Cæsarea Maritima, ved den niende time, hvor korset kalder alle mennesker til retfærdiggørelsens sejr ved tro, hvilket er den tredje engels budskab. Den tredje engels budskab er budskabet om Islams tredje ve, som indtraf den 11. september i Bileams første møde med Islams æsel, dernæst en fordobling af slag mod det bogstavelige herlige land den 7. oktober 2023, og derefter det andet slag i Nashville, idet Bileam styrer Islams æsel gennem vingårdene i det gamle bogstavelige og moderne åndelige herlige land. Det tredje slag er jordskælvet i den snart kommende søndagslov. Der bliver Isak ofret; dér hørte og så Johannes’ disciple, et symbol på den

store skare, som gives martyrdommens hvide klæder, bannerets gerninger. Midtpunkterne i Første Mosebog, Matthæus og The Desire of Ages identificerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind og hedningernes kaldelse.

Den forklaring, som Kristus gav Nikodemus, var vindens værk, skønt dens virke er uset.

Nikodemus var stadig forvirret, og Jesus brugte vinden til at illustrere sin mening: »Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører dens susen, men du kan ikke sige, hvorfra den kommer, og hvorhen den går; således er enhver, som er født af Ånden.«

„Vinden høres blandt træernes grene, idet den får blade og blomster til at rasle; dog er den usynlig, og intet menneske ved, hvorfra den kommer, eller hvorhen den går. Således forholder det sig med Helligåndens gerning på hjertet. Den kan lige så lidt forklares som vindens bevægelser. Et menneske er måske ikke i stand til at angive det nøjagtige tidspunkt eller sted eller at følge alle omstændighederne i omvendelsens forløb; men dette beviser ikke, at han ikke er omvendt. Ved en påvirkning, lige så usynlig som vinden, virker Kristus uophørligt på hjertet. Lidt efter lidt, måske uden at den, som modtager det, er sig det bevidst, gives der indtryk, som har til hensigt at drage sjælen til Kristus. Disse kan modtages ved at grunde over ham, ved at læse Skrifterne eller ved at høre ordet fra den levende prædikant. Pludselig, når Ånden kommer med en mere direkte henvendelse, overgiver sjælen sig med glæde til Jesus. Af mange kaldes dette en pludselig omvendelse; men det er resultatet af Guds Ånds langvarige tilskyndelse — en tålmodig, langstrakt proces.“

„Selv om vinden i sig selv er usynlig, frembringer den virkninger, som ses og mærkes. Således vil Åndens gerning på sjælen åbenbare sig i enhver handling hos den, som har erfaret dens frelsende kraft. Når Guds Ånd tager hjertet i besiddelse, forvandler den livet. Syndige tanker lægges bort, onde handlinger forsages; kærlighed, ydmyghed og fred træder i stedet for vrede, misundelse og strid. Glæde træder i stedet for sorg, og åsynet genspejler himlens lys. Ingen ser den hånd, som løfter byrden, eller skuer lyset dale ned fra salene hist oppe. Velsignelsen kommer, når sjælen i tro overgiver sig til Gud. Da skaber den kraft, som intet menneskeligt øje kan se, et nyt væsen i Guds billede.“ Jesu liv, 172, 173.

Ved 11. september begyndte den sene regn at falde som stænk. Ved 11. september kom islam, fremstillet som „østvinden“ i Bibelens profeti, idet beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde begyndte. Den sene regn, som er et budskab fremstillet som den „gyldne olie“, der strømmer ned fra Zakarias' to gyldne rør, indledte kaldet til de laodikeiske syvendedagsadventister om omvendelse. Helligåndens vind begyndte sit værk med at lære alle de ting, som er skrevet, og med at anvende budskabet om Jeremias' gamle stier til at tale til de blinde laodikeeres hjerter. Helligåndens værk, sådan som det blev fremstillet for Nikodemus og nærmere forklaret, det „skridt for skridt“, „værk, der er nødvendigt at udføre i hjertet hos alle, som vil arve himmeriget“. Processen blev af Kristus sammenlignet med vindens værk, og processen finder sted i perioden med „østvinden“, som kom ved 11. september. Esajas omtaler denne samme periode med udtrykket den stride vind.

Med mådehold, når den bryder frem, går du i rette med den; han holder sin hårde storm tilbage på østenvindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones; og dette er hele frugten af, at hans

synd tages bort: når han gør alterets sten alle som kalksten, der knuses sønder, skal Asjera-pælene og afgudsbillederne ikke blive stående. Esajas 27:8, 9.

Alle profeterne stemmer overens med hinanden i de sidste dage, og Esajas' „voldsomme storm“ er Johannes' stridens vinde, som holdes tilbage under beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Esajas' voldsomme storm er østvinden, som „holdes tilbage“ i Esajas' vidnesbyrd, og holdes tilbage i Johannes'. Johannes' stridens vinde holdes tilbage, mens Guds folk besegles, og Esajas' østvind identificeres som den periode, hvor „Jakobs misgerning“ bliver „sonet“. Det hebraiske ord „sonet“ betyder at gøre forsoning for. Johannes' besegling er den samme som Ezekiels kapitel ni og er den samme som soningen af Jakobs misgerning. Den engel, som går gennem Jerusalem og sætter et mærke på dem, der sukker og klager, er den engel, som stiger op fra „østen“.

Og derefter så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde tilbage, for at vinden ikke skulle blæse over jorden, heller ikke over havet eller over noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra øst med den levende Guds segl; og han råbte med høj røst til de fire engle, som det var givet at skade jorden og havet, og sagde: Skad ikke jorden, heller ikke havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander. Åbenbaringen 7:1–3.

Engelen er Kristus, og Han fór op ved afslutningen af fyrre dages undervisning af disciplene ansigt til ansigt i pinsetiden, og Han farer op ved basunfesten i Tredje Mosebog treogtyve ved afslutningen af de tredive dages ansigt-til-ansigt-undervisning med præsterne, som repræsenteres ved tallet tredive.

2026 er midtvejsvalget, og valgene er allerede blevet bekræftet som profetiske vejmærker. Uden at Demokraterne stjal valget i 2020, ville Trump ikke have opfyldt Roms gåde. Roms gåde er, at det er den ottende og er af de syv. Den gåde identificerer Trump som repræsentanten for dyrets billede, som altid fremkommer som den ottende, og dog er af de syv. I Daniel syv måtte tre af det hedenske Roms ti horn fjernes, for at det lille horn kunne stige op. Der fremkom det pavelige Rom som den ottende blandt syv andre horn, og dog udgik det af det hedenske Rom, for det skulle være af de syv. I Daniel otte blev det medo-persiske rige fremstillet ved to horn, dernæst var Grækenland ét enkelt horn, som, da det blev brudt af, frembragte fire horn; således har der været syv horn, før Rom kommer, og Roms lille horn er det ottende. Der er andre vidner om det forhold, at Rom altid fremkommer som den ottende og er af de syv, men gådens primære referencepunkt er Åbenbaringen kapitel sytten.

Og her er den forstand, som har visdom. De syv hoveder er syv bjerge, hvorpå kvinden sidder. Og der er syv konger: fem er faldet, og den ene er, og den anden er endnu ikke kommet; og når han kommer, må han blive en kort tid. Og dyret, som var og ikke er, er selv den ottende og er af de syv og går fortabelsen i møde. Åbenbaringen 17:9–11.

Det stjålne valg i 2020 identificerede et valg som et profetisk vejmerke. Et andet vidne til denne kendsgerning findes hos præsident Carter. Reagan var den første af de præsidenter, som fører frem til, at Trump er den ottende, som er af de syv, idet han danner et billede af Rom. Reagan var den første i rækken af otte præsidenter siden endetiden i 1989. 1989 blev opfyldt i Daniel kapitel

elleve, vers et til fire, og det fremstiller vidnesbyrdet om den rigeste præsident. Reagan blev forudgået af den værste præsident i historien indtil det tidspunkt. Carter forlod embedet med en uløst islamisk krise. Syvogfyrre år senere er Trump i færd med at løse det problem, som demokraten Carter efterlod til Reagan. Fordi den første og alfa, Reagan, var republikaner og var et forbillede på en republikaner ved afslutningen og omega, måtte Trump også arve en islamisk krise, skabt af den foregående demokratiske præsident, som af profetisk nødvendighed måtte være den værste præsident i historien indtil det tidspunkt. Obama opfyldte naturligvis alle disse profetiske karaktertræk, og det gjorde Biden også. For at Reagan kunne være et forbillede på den sidste, måtte han også være et forbillede ikke blot på den ottende, men også på den sjette. Derved måtte Løven af Judas stamme styre valgene for at sikre en række af mislykkede præsidentskaber, som gik forud for Trump i begge tilfælde. Valgene er et profetisk vejmerke, og 2026 er midtvejsvalgene for den præsident, som er den ottende, som er af de syv.

De Forenede Staters tohundredeoghalvtredsårige linje begyndte i 1776 og kulminerer i 2026. Den tohundredeoghalvtredsårige linje fra 457 f.Kr. kulminerede i 207 f.Kr., mellem vers elleve og femten, slagene ved Raphia og Panium. Raphia er profetisk forbundet med pagtens omskærelse i Første Mosebog sytten, og Panium er profetisk forbundet med pagten om de hundrede og fireogfyrre tusinde i Matthæus seksten. 2026 svarer til 207 f.Kr., mellem vers elleve og femten—mellem Raphia og Panium, hvilket også er mellem Guds første pagt med et udvalgt folk og Guds sidste pagt med et udvalgt folk.

De tohundrede og halvtredsårige linjer, som ender ved midtpunktet af 207 f.Kr. og 2026, stemmer overens med den tohundrede og halvtredsårige forfølgelseslinje, som begyndte, da byen Rom brændte i året 64. Fra dette tidspunkt blev der forkyndt syv års advarsel om den kommende ødelæggelse til Jerusalems indbyggere af en mærkelig mand. Da året halvfjerds indtraf, og Jerusalem blev ødelagt, blev Guds kirke spredt, og de udbredte evangeliet til hele verden. Samtidig med at menigheden i Efesus forkyndte den pinsemæssige opstandelsesbudskab, begyndte den forfølgelse, som er fremstillet ved menigheden i Smyrna, for de to menigheder måtte af profetisk nødvendighed løbe parallelt i en periode. Paulus var en leder i den profetiske menighed i Efesus, men han skrev om begge historier.

Forfølgelser, lidelser, som overgik mig i Antiokia, i Ikonium, i Lystra; hvilke forfølgelser udholdt jeg ikke! men af dem alle udfriede Herren mig. Ja, og alle, som vil leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skal lide forfølgelse. 2 Timotheus 3,11-12.

A.T. Jones identificerer den tohundredeoghalvtredsårige periode, som begynder i året 64 og ender med Milanoediktet i 313. I disse år blev forfølgelsen mod Guds folk ført af det hedenske Rom, men budskabet til menigheden i Smyrna angav ti dage, som repræsenterer den allerværste forfølgelse i denne periode.

Frygt intet af det, du skal lide; se, Djævelen skal kaste nogle af jer i fængsel, for at I må blive prøvet; og I skal have trængsel i ti dage: vær tro indtil døden, og jeg vil give dig livets krone. Åbenbaringen 2:10.

Den forfølgelsesperiode, som var repræsenteret ved kejser Diokletian, varede i ti år, begyndende i 303 og afsluttet i 313, da kejser Konstantin den Store regerede, således som han også ville gøre ved den første søndagslov i 321, og da han delte Rom i øst og vest i 330. År 313 blev profetisk markeret ved det diplomatiske ægteskab i Milano, da kejser Konstantin (hersker over Vesten) arrangerede ægteskabet mellem sin halvsøster, Flavia Julia Constantia, og Licinius, den kejser som beherskede den østlige (eller snart østlige) del af Romerriget. Ægteskabet blev symbolsk afsluttet, da Konstantin delte riget i øst og vest i 330.

Neros 250-årige periode begynder med en syvårig periode, som begynder og ender med en belejring, der er et forbillede på verdens ende. Ved periodens afslutning var der en tydeligt afgrænset tiårig forfølgelse. Perioden begyndte på Efesus' tid, dækkede dernæst Smyrnas historie indtil Konstantins kompromisets kirke, da Pergamos' kirke fremstod i 313.

Disse sytten år fra 313 til 330 finder deres modstykke i historien om Raphia og Panium, hvor slaget i 217 f.Kr. og slaget i 200 f.Kr. er adskilt af sytten år. Ved slaget ved Raphia sejrede Ptolemæus, men han ville være død og borte før slaget ved Panium. Alligevel regerede han i sytten år fra 221 f.Kr. til 204 f.Kr. Tre linjer på 250 år, sammenknyttet af tre syttental, fremtvinger den overvejelse, at 313 svarer til 2026.

313 var en tydelig overgang fra forfølgelse til kompromis og markerer således 313 som et symbol på en forandring af en profetisk karakter, som blev forbilledliggjort ved overgangen fra Smyrna til Pergamos. Det første skridt blev repræsenteret ved et diplomatisk ægteskab, som endte i skilsmisse sytten år senere. Det andet skridt var den første søndagslov. Inspirationen oplyser os om, at søndagsloven forudgås af en fremadskridende proces, skridt for skridt, som indbefatter søndagslove, der går forud for den søndagslov, der defineres som at tvinge dig til at holde søndag og også forfølge dig for at holde Guds sabbat på den syvende dag.

“Hvis læseren vil forstå de magter, som vil blive taget i brug i den snart forestående strid, behøver han blot at følge beretningen om de midler, Rom anvendte til det samme formål i tidligere tider. Hvis han vil vide, hvordan papister og protestanter i forening vil behandle dem, der forkaster deres dogmer, da lad ham se den ånd, som Rom udviste over for sabbatten og dens forsvarere.

„Kongelige dekret, almindelige kirkemøder og kirkelige forordninger, opretholdt ved verdslig magt, var de skridt, hvorved den hedenske festdag opnåede sin hædersplads i den kristne verden. Den første offentlige foranstaltning, som håndhævede søndagshelligholdelse, var den lov, som Konstantin udstedte. (A.D. 321.) Dette edikt påbød byboerne at hvile på ‘solens ærværdige dag’, men tillod landbefolkningen at fortsætte deres landbrugsarbejde. Skønt det i virkeligheden var en hedensk lovbestemmelse, blev den håndhævet af kejseren efter hans formelle antagelse af kristendommen.” The Great Controversy, 573, 574.

Milanoediktet i 313 var det „kongelige edikt“, som blev efterfulgt af, at „almindelige kirkemøder og kirkelige forordninger, opretholdt af verdslig magt, var trinene“. Dette var fremadskridende trin, som førte til den første søndagslov i 321. Et af disse trin er „kirkelige forordninger“, såsom søndagshelligholdelse, „opretholdt af verdslig magt“. Perioden omkring 1888 identificerer en

række søndagslove, som blev fremsat i Senatet af senator Blair, men som aldrig førte til noget; men i den samme historie vedtog flere stater samtidig statsligt håndhævede søndagslove. Disse to vidner identificerer 313 som et vejmærke, hvor „kongelige edikter“, såsom en eksekutiv ordre, ville markere en overgang i jorddyrets historie, det som er bestemt til at tale som en drage.

Når De Forenede Stater taler som en drage, ender de som Bibelprofetiens sjette rige, og det gør de ved at tale på samme måde, som de gjorde i begyndelsen af deres herredømme som det sjette rige. I 1798 vedtog De Forenede Stater Alien and Sedition Acts, som var et forbillede på søndagsloven. Alien and Sedition Acts af 1798 var det tredje af tre skridt, som begyndte i 1776 med Uafhængighedserklæringen, efterfulgt af Forfatningen i 1789. Disse tre skridt svarer til 313, 321 og 330.

1776, 1789 og 1798 var alle handlinger, der defineres som tale, for Inspirationen oplyser os om, at «nationens tale er dens lovgivende og dømmende myndigheders handling». 313, 321 og 330 er alle vejmærker forbundet med Konstantin den Store. Afslutningen på det gamle, bogstavelige Israel, både det nordlige og det sydlige rige, symboliseres som en skilsmisse, hvilket er det, som 330 repræsenterer. En skilsmisse mellem øst og vest i et ægteskab, der begyndte sytten år tidligere, ved ægteskabet i Milanoediktet. Ved søndagsloven vil De Forenede Stater have fyldt sit prøvetidsbæger og vil blive skilt fra Gud med hensyn til sit profetiske formål, således som det forbilledligt fremstilles ved landet, der flyder med mælk og honning, for det gamle Israel. Inspirationen siger, at nationalt frafald efterfølges af national undergang. Det sker, når Gud skiller sig fra det herlige land, som repræsenteret ved året 330. Fra ægteskabet i 313 til den første i en række eskalerende søndagslove i 321 til skilsmissen i 330. 1776 svarer til 313, og 1789 svarer til 321, og 1798 svarer til 330.

330 er også opfyldelsen af de 360 år siden slaget ved Actium i 31 f.Kr. Actium var Roms tredje hindring og er således et forbillede på søndagsloven, hvor det moderne Rom overvinder sine anden og tredje hindringer. Ved waymarket 330 forenes slaget ved Panium med slaget ved Actium. Slaget ved Raphia i 217 f.Kr. svarer til krigen i Ukraine i 2014; dernæst indledte Trump i 2015 sin første præsidentkampagne, i 2020 blev begge jorddyrets horn dræbt, i 2023 blev de begge oprejst igen. I 2024 begyndte prøven på grundvoldene, og i 2025 blev den profetiske alliance mellem den ottende præsident og hans pavelige modpart markeret ved deres gensidige indsættelser.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.